

bene olepšave, stene so prazne in široke, brez vsake delitve, le strop je prav preprosto pobarvan; nič ni pravega prehoda od bogate dekoracije na stopnišči pa na prazne hodnike. Jednako je v dvoranah. Svetloba je kaj lepa, omare so krasno izdelane v renésanskem zlogu, toda stene so prazne, enakomerne. Občna sodba je v kratkem ta: Arhitektonično je poslopje prav lepo, praktično in solidno zidano, leža njegova divna. V notranjem, v vestibulu in na stopnišči je olepšava prekrasna, v obče pa vendar še ne dogotovljena. Treba bo vendar hodnike bolj dekorirati in dvorane tudi, ker so jako visoke in bo zategadelj nad omarami preveč prazne stene. To je čutil najbrž tudi slavni deželni odbor, zatorej je naročil slikarju Juriju Šubicu, naj za dvorano nad glavnim uhodom naslika veliko podobo, predstavljajočo kakšen važen prizor iz zgodovine kranjske. G. Šubic si je za to sliko izbral tisti zgodovinsko imenitni prizor, ko dne 19. novembra 1463. leta Kranjci otmó cesarja Friderika IV., katerega so na Dunaji takrat oblegali in stiskali uporni deželni stanovi nižje-avstrijski. Reči moramo, da je ta misel umetnikova jako srečna; kajti Friderik IV. je eden največjih dobrotnikov dežele naše; on je l. 1461. ustanovil ljubljansko škofijo, dal je Ljubljani in do malega vsem mestom kranjskim velike svoboščine in zlasti podelil za zgoraj omenjeni junaški čin našega plemstva kranjski sedanji deželni grb. Ime slikarjevo nam je pa tudi porok, da bode slika v vsakem oziru dovršeno izvedena. — Konečno omenjam še to, da bode splošni vtis novega monumentalnega poslopja še krasnejši, kadar se okoli njega napravijo nasadi in ograja, kakor so namerovani v prvotnem načrtu. Sploh pa je bela naša Ljubljana z novim muzejem dobila znamenito važen in krasen zavod, na katerega sme s ponosom gledati vsak Slovenec tudi že zategadelj, ker so vse poslopje in vso njegovo notranjo olepšavo zdelali do malega samó domači umetniki in obrtniki.

J. V.

Nesreča slikarja Janeza Šubica. Kakor je znano „Zvonovim“ čitateljem, dela slikar Janez Šubic kot profesor na umetnem obrtnem muzeji v Kaiserslauternu v Renski Palaciji. Iz privatnega pisma smo pozvedeli, da je omenjeni zavod dne 12. decembra m. l. pogorel in tedaj je ogenj uničil tudi dokaj del našega rojaka. Šubic je imel nalogo, da okraši vestibul muzejalne palače; delal je že petnajst mesecev, a sedaj je zgorelo vse. Pač dobro, da umetnik nima še materijalne škode, ker je bilo poslopje zavarovano. Tudi svoje kartone je prof. Šubic rešil. Čudno. Umetnik naš nima sreče. Kakor je pred nekoliko leti slike njegove uničil ogenj v češkem gledališči v Pragi, tako zdaj v Kaiserslauternu.

„Rogač“, šaljiv in satirski list, katerega dobodo v kratkem nekateri rodoljubi na ogled, bode od 1. januarja dalje izhajal v „Narodni Tiskarni“ vsak 1. in 15. dan v meseci na celi poli velike četvorke. „Rogač“ bode prinašal pesmi, humoreske, satire, dovtype in drugo šaljivo berilo, v prvi vrsti pa opozárjamo slavno občinstvo na mnogobrojne izvirne podobe, domače kemigrafsko delo, kakeršnega do sedaj v Slovencih še ni bilo.

Naznanilo. Šah je moral danes izostati. Nismo imeli prostora.

„Ljubljanski Zvon“

izhaja po 4 pole obsežen v veliki osmerki po jeden pot na mesec v zvezkih ter stoji: vse leto po 4 glđ. 60 kr., pol leta po 2 glđ. 30 kr., četrt leta po 1 glđ. 15 kr.

Za vse neavstrijske dežele po 5 glđ. 60 kr. na leto.

Posamezni zvezki se dobivajo po 40 kr.

Lastniki in založniki: Fr. Levec i. dr. — Izdajatelj in odgovorni urednik: Fr. Levec. Uredništvo in upravništvo v Ljubljani, Nove ulice 5.

Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.